

DE HUISBEWAARDER

(THE CARETAKER)

Tragikomedie

door

HAROLD PINTER

vertaling

Ger Apeldoorn en Harm Edens

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE HUISBEWAARDER - THE CARETAKER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HAROLD PINTER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ASTON

DAVIES

MICK

DECOR:

Een kamer. Een raam in de achterwand, waarvan de onderste helft afgedekt is door een juten zak. Een ijzeren bed tegen de rechterwand. Daarboven een klein kastje, waarop een aantal verfemmers en dozen met moertjes en schroeven en dat soort dingen. Meer dozen en vazen naast het bed. Linksachter is een deur. Links van het raam in de achterwand ligt een berg troep: een gootsteen, een keukentrapje, een kolenkit, een grasmaaier, een winkelwagentje, dozen, losse lades van een dressoir. Onder deze berg een ijzeren bed. Daarvoor een gasfornuis. Op het fornuis een boeddhabeeld. Tegen de linkerwand is een open haard. Daar omheen nog meer losse troep. Koffers, een opgerold tapijt, een soldeerbout, een houten stoel op z'n kant, dozen, plafondversieringen, een droogrek, een aantal korte losse planken, een elektrisch verwarmingskacheltje en een stokoud broodrooster op een stapel oude kranten. Onder Aston's bed aan de rechterkant staat een Electrolux stofzuiger, maar die zien we pas als hij te voorschijn wordt gehaald. Er hangt een emmer aan het plafond.

EERSTE ACTE

Mick is alleen in de kamer. Hij zit op bed. Hij draagt een leren jasje. *(stilte)* Hij kijkt langzaam om zich heen, neemt de voorwerpen in zich op. Hij kijkt naar het plafond en staart naar de emmer. Dan stopt hij en blijft stil en uitdrukingsloos voor zich uitstaren. *(dertig seconden stilte)* Er slaat een deur dicht. Stemmen in de hal. Mick draait z'n hoofd. Hij staat op, loopt zachtjes naar de deur, gaat naar buiten en doet de deur voorzichtig achter zich dicht. *(stilte)* Opnieuw stemmen. Ze komen dichterbij en blijven dan stilstaan. De deur gaat open. Aston en Davies komen binnen. Aston als eerste, Davies schuifelt er zwaar ademend achter aan. Aston draagt een oude tweedjas met daaronder een goedkoop dun streepjespak, met één rij knopen, een pullover, een afgedragen shirt en stropdas. Davies draagt een versleten bruine jas, een vormeloze broek, een vest, een onderhemd, geen shirt en sandalen. Aston stopt de sleutel in z'n zak en doet de deur dicht. Davies neemt de kamer in zich op.

ASTON: Ga zitten.

DAVIES: Bedankt. *(hij kijkt om zich heen)* Eh...

ASTON: Wacht even. *(Aston kijkt om zich heen of er nog ergens een stoel is, ziet er een liggen bij het opgerolde tapijt voor de open haard en begint die los te trekken)*

DAVIES: Zitten. Huh... ik heb niet meer gezeten sinds... ik heb al niet meer gezeten sinds... dat kan ik geeneens zeggen.

ASTON: *(zet de stoel neer)* Kijk eens.

DAVIES: Tien minuten vrij had je daar, voor je thee, midden in de nacht en ik had nooit een stoel, nooit. Al die Grieken, die hadden een stoel. Polen, Grieken, zwarten, allemaal, als het maar buitenlanders zijn. En ze lieten mij het werk doen. Ze lieten mij het werk doen. *(Aston gaat op het bed zitten. Hij haalt een tabaksblikje te voorschijn en een vloeitje en draait een shaggie. Davies kijkt toe)* Al die zwarten hadden een stoel. Zwarten, Grieken, Polen, allemaal, echt waar, mijn plek inpikken en mij behandelen als oud vuil. Dus toen hij vanavond op me af kwam heb ik dat tegen hem gezegd. *(pauze)*

ASTON: Gaat u zitten?

DAVIES: Ja, maar dan moet ik eerst even wat doen. Dan moet ik eerst even mezelf ontspannen, begrijp je wel? Ik had er wel in kunnen blijven daar. *(Davies schreeuwt en slaat naar beneden met z'n vuist. Hij gaat met z'n rug naar Aston staan en staart naar de muur. Pauze. Aston steekt een shaggie op)*

ASTON: Wilt u d'r ook eentje rollen?

DAVIES: *(draait zich om)* Wat? Nee, nee... ik rook geen sigaretten.
(pauze. Loopt op hem af) Maar weet je... ik wil wel wat van die tabak voor in m'n pijp, als dat mag.

ASTON: *(geeft hem het blikje)* Ja. Gaat uw gang. Pak er maar wat uit.

DAVIES: Dank je wel, vriend. Gewoon een beetje voor m'n pijp, meer niet. *(hij pakt een pijp uit z'n zak en vult die)* Ik heb ook zo'n blikje gehad, niet... niet lang geleden. Maar die is gestolen. Die is gestolen op de Great West Road. *(hij is klaar met het blikje)* Waar zal ik het neerleggen?

ASTON: Geef maar.

DAVIES: *(geeft hem het blikje)* Toen hij vanavond op me af kwam, heb ik dat tegen hem gezegd. Ja, toch? Dat heb je toch gehoord?

ASTON: Ik zag dat hij u te grazen nam.

DAVIES: Te grazen nam? Dat mocht je willen. Die vuile viezerik, tegen een ouwe man, ik heb bij de chiqueste mensen aan tafel gezeten.
(pauze)

ASTON: Ja, ik zag dat hij u te grazen nam.

DAVIES: Dat soort gajes heeft de manieren van een varken. Ik heb de laatste paar jaar veel langs de weg gezeten, maar ik ben wel schoon. Ik hou mezelf bij. Daarom ben ik ook weggegaan bij m'n vrouw. Twee weken nadat we getrouwd waren, of nee, niet eens, minder dan een week, haal ik de deksel van een pan. En weet je wat erin zit? Een hele berg ondergoed van haar. Ongewassen. In de groentepan, hè. De groentepan. Ik ben vertrokken en ik heb haar nooit meer gezien.
(Davies draait zich om en schuifelt door de kamer. Hij staat stil bij het boeddhabeeld op het gasfornuis, kijkt er even naar en draait zich dan om)

DAVIES: Ik heb aan de chiqueste tafels gezeten. Maar ik ben ook de jongste niet meer. Ik weet nog goed dat ik ze allemaal aankon. Je hoefde mij niks te flikken. Maar ik ben de laatste tijd wat minder. Ik heb een paar klappen gehad. *(pauze)*

DAVIES: *(komt dichterbij)* Dus je hebt niet gezien wat er gebeurde?

ASTON: Alleen het laatste stuk.

DAVIES: Hij komt naar me toe. Kwakt een emmer met rotzooi voor me neer en zegt dat ik die naar buiten moet brengen. Dat is mijn werk niet, de emmer naar buiten brengen. Ze hebben een jongen om de emmer naar buiten te brengen. Ik ben niet aangenomen om emmers naar buiten te brengen. Ik ben aangenomen om de vloer schoon te maken, de tafels af te ruimen, een klein beetje afwas doen... en dat is heel wat anders dan emmers naar buiten brengen!

ASTON: Ah. *(hij staat op en loopt naar de broodrooster)*

DAVIES: *(komt achter hem aan)* En als dat wel zo was! Als dat zo was!

Als ik wel de emmers naar buiten had moeten brengen! Wie denkt die zak dan wel dat hij is, dat hij mij kan commanderen? We zijn gelijken van mekaar. Hij is mijn baas niet. Hij is niks beter dan ik.

ASTON: Was het één van die Grieken?

DAVIES: Nee, hij kwam uit Schotland. Het was een Schot. *(Aston gaat terug naar het bed met de broodrooster en schroeft de stekker los. Davies komt weer achter hem aan)*

DAVIES: Je hebt hem toch gezien? Ja, toch?

ASTON: Ja.

DAVIES: Ik heb hem gezegd wat hij met z'n emmer kon doen. Ja, toch? Dat heb je gehoord. Moet je luisteren, zei ik. Ik ben een ouwe man. Ik zei, waar ik vandaan kom wisten we hoe je oude mensen met respect moest behandelen. Waar ik vandaan kom hadden we normen en waarden. En als ik een paar jaar jonger was geweest.. dan had ik je een knal voor je harses gegeven. Dat was nadat de baas me d'ruit had gezet. Omdat ik teveel herrie maakte, zegt ie. Teveel herrie, ik! Moet je horen, zeg ik. Ik heb ook m'n rechten. Dat zei ik. Ik heb misschien veel langs de weg gezeten, maar ik heb meer rechten dan wie dan ook. Laten we nou wel een beetje eerlijk blijven, zeg ik. En toen lag ik er dus uit. *(hij gaat zitten)* Zo'n tent is het nu eenmaal. *(pauze)* Als jij die Schotse zak niet had tegengehouden, had ik nu in het ziekenhuis gelegen. Als die me geraakt had, was ik met m'n kop te barsten gevallen op het asfalt. Maar ik krijg hem nog wel. Ik krijg hem wel. Als ik een keer een avond in de buurt ben. *(Aston loopt naar de doos met stekkers voor een nieuwe stekker)* Ik zou het niet zo erg vinden, behalve dat al m'n privé-eigendommen daar nog staan. In het achterkamertje. Alles, de hele boel. Zat in een tas. M'n hele pestpokke pleureszooi van privé-eigendommen heb ik achter moeten laten. In de haast. Ik durf te wedden dat hij er nou, op dit moment in staat te graaien.

ASTON: Ik ga er wel een keer langs om het op te halen. *(hij gaat terug naar het bed en begint de stekker aan de broodrooster te zetten)*

DAVIES: Nou ja, ik ben blij dat ik hier... dat je me hier even tot rust laat komen... voor een paar minuten. *(hij kijkt om zich heen)* Is dit jouw kamer?

ASTON: Ja.

DAVIES: Je hebt een hoop spullen.

ASTON: Ja.

DAVIES: Dat zal nog wel wat waard zijn... alles bij elkaar. *(pauze)* D'r ligt genoeg.

ASTON: Ja, spullen genoeg.

DAVIES: Slaap je hier ook?

ASTON: Ja.

DAVIES: Waar dan... daar?

ASTON: Ja.

DAVIES: Nou ja, lig je niet op de tocht.

ASTON: Het waait hier niet zo erg.

DAVIES: Heb je d'r ook geen last van. Dat is wel anders als je buiten slaapt.

ASTON: Dat zal wel.

DAVIES: Dat is één en al wind. *(pauze)*

ASTON: Ja, als het begint te waaien. *(pauze)*

DAVIES: Ja.

ASTON: Mmnn. *(pauze)*

DAVIES: Dan tocht het wel.

ASTON: Ja.

DAVIES: Daar ben ik erg gevoelig voor.

ASTON: Oh ja?

DAVIES: Altijd al geweest. *(pauze)* Heb je hier nog meer kamers of zo?

ASTON: Waar?

DAVIES: Ik bedoel, hier op de overloop... aan het eind van de overloop.

ASTON: Die zijn buiten gebruik.

DAVIES: Ga weg.

ASTON: Daar moet een hoop aan gebeuren. *(korte pauze)*

DAVIES: En beneden?

ASTON: Dat is afgesloten. Daar moet ook wat aan gebeuren. De vloeren... *(pauze)*

DAVIES: Ik had geluk dat je net binnenkwam, in die cafetaria. Anders was ik afgemaakt door die Schotse zak. Ze hebben me wel vaker voor dood laten liggen. *(pauze)* Ik zag dat hiernaast, dat daar ook iemand woont.

ASTON: Wat?

DAVIES: *(gebaart)* Ik zag...

ASTON: Ja. D'r wonen hier overal mensen in de straat.

DAVIES: Ja, want ik zag dat ze hiernaast de gordijnen dichtdeden, toen wij langskwamen.

ASTON: Dat zijn de burenen. *(pauze)*

DAVIES: Dus dit huis is van jou? *(pauze)*

ASTON: Ik ben hier de baas.

DAVIES: Maar ben je de eigenaar? *(hij stopt de pijp in z'n mond en zuigt eraan, zonder hem aan te steken)* Ja, ik zag die zware gordijnen dichtgaan toen we langskwamen. Ik zag van die dikke zware gordijnen voor de ramen. Ik dacht, volgens mij woont daar iemand.

ASTON: Een Indiaanse familie.

DAVIES: Zwarten?

ASTON: Ik zie ze niet zo vaak.

DAVIES: Zwarten, dus. *(hij staat op en loopt rond)* Je hebt hier een hoop spulletjes. Dat mag je wel zeggen. Ik houd niet van lege kamers. *(Aston komt bij hem staan)* Weet je wat, heb je misschien een paar schoenen over?

ASTON: Schoenen? *(Aston loopt weg)*

DAVIES: Die hufters van het klooster hebben me weer laten zitten.

ASTON: *(gaat terug naar z'n bed)* Waar dan?

DAVIES: In Luton. Het klooster in Luton. Ik had een vriend in Shepard's Bush.

ASTON: *(kijkt onder het bed)* Ik heb hier misschien wel iets.

DAVIES: Ik had een vriend in Shepard's Bush. In het openbare toilet. Nou ja, hij werkte in het openbaar toilet. Hij werkte in het beste toilet dat ze daar hadden. *(hij kijkt naar Aston)* Echt het beste dat ze hadden. Ik kreeg altijd een stuk zeep van hem, als ik er was. Goeie zeep. Alleen de beste kwaliteit. Als ik in de buurt van Shepard's Bush was, zat ik nooit verlegen om zeep.

ASTON: *(komt onder het bed vandaan)* Bruine schoenen.

DAVIES: Hij is er nou niet meer. Weg. Van hem hoorde ik over dat klooster. Aan de andere kant van Luton. Hij had gehoord dat ze daar schoenen weggaven.

ASTON: Je kunt niet zonder goeie schoenen.

DAVIES: Schoenen... dat is een zaak van leven en dood. Ik moest hierop helemaal naar Luton.

ASTON: En wat is daar dan gebeurd? *(pauze)*

DAVIES: Ik heb ooit een schoenmaker gekend in Acton. Dat was een goeie vriend van me. *(pauze)* Weet je wat die hufter van een monnik zei? *(pauze)* Wonen hier verder nog meer zwarten?

ASTON: Wat?

DAVIES: Heb je hier nog meer van die zwarten?

ASTON: *(houdt de schoenen op)* Kijk eens of ze passen.

DAVIES: Weet je wat die hufter van een monnik zei? *(hij bekijkt de schoenen)* Volgens mij zijn ze een beetje klein.

ASTON: Ja?

DAVIES: Nee, lijkt me niet de juiste maat.

ASTON: Wel mooi afgewerkt.

DAVIES: Je moet geen schoenen dragen als ze niet passen. Ergste wat er is. Ik zei tegen die monnik, ik zei, moet je kijken, hij doet die deur open, grote deur, hij doet hem open, moet je kijken, zei ik, ik kom helemaal hier naartoe, moet je kijken, zei ik, ik liet hem deze zien, ik zei, heb je niet een paar schoenen, heb je niet een paar schoenen, zei

ik, zodat ik weer even vooruit kan. Hier moet je deze zien, die zijn bijna door, zei ik, daar heb ik niks meer aan. Ik heb gehoord dat jullie een hele voorraad schoenen hebben. Rot op, zegt ie tegen mij. Nou moet je eens goed luisteren, zei ik, ik ben een ouwe man, zo praat je daar niet tegen, maakt me niet uit wie je bent. Als je nou niet oprot, zegt ie, dan schop ik je het hele eind tot aan de poort. Nou moet jij eens goed luisteren, zei ik, wacht nou eens even, ik vraag alleen maar om een paar schoenen, dan hoef je niet brutaal te worden, het heeft me drie dagen gekost om hier te komen, zei ik tegen hem, drie dagen zonder eten, dus je kunt me op z'n minst iets te eten geven, of niet? Ga maar achterom naar de keuken, zegt ie, ga maar achterom, en als je je eten op hebt, dan rot je op. Dus ik ga achterom naar de keuken, ja? Krijg ik een maaltijd, een vogel, echt waar, een klein vogeltje, een piepklein vogeltje, die had dat binnen twee minuten opgegeten. Okee, zeiden ze. Je hebt je maaltijd gehad, nou wegwezen. Een maaltijd? Ik zeg, wat denken jullie dat ik ben, een hond? Of nog minder dan een hond? Wat denken jullie dat ik ben, een wild dier? Ik kom hier helemaal naartoe omdat ik gehoord heb, dat jullie hier schoenen weggeven. Moet ik jullie aangeven bij de moeder overste? Komt een van die monniken, zo'n Ierse rouwdouwer, die komt op me af. Dus ik er vandoor. Ik snij een stuk af via Watford en daar vind ik een paar. Maar toen loop ik op de ringweg, bij Hendon, komt de zool eraf, tijdens het lopen. Gelukkig had ik m'n ouwe schoenen ingepakt en meegenomen, anders was het een ramp geworden. Dus nou loop ik weer hierop, nou dat zie je wel, die zijn op, dat is niks meer, daar is niks goed meer aan.

ASTON: Probeer deze maar. *(Davies pakt de schoenen aan, trekt z'n sandalen uit en doet de schoenen aan)*

DAVIES: Geen slechte schoenen. *(hij loopt rond)* Ze zijn stevig. Ja. Geen slechte pasvorm. Degelijk leer. Heel degelijk. D'r was laatst iemand, die probeerde me suède aan te smeren. Dat wilde ik niet. D'r gaat niks boven leer, om te dragen. Suède slijt, d'r komen kreukels in, binnen vijf minuten heb je vlekken die er nooit meer uitgaan. D'r gaat niks boven leer. Ja. Dit is een goeie schoen.

ASTON: Goed.

DAVIES: *(beweegt z'n voeten heen en weer)* Alleen passen ze niet.

ASTON: Oh?

DAVIES: Nee. Ik heb heel brede voeten.

ASTON: Mmnn.

DAVIES: Deze lopen teveel in een punt.

ASTON: Ah.

DAVIES: Binnen een week loop ik kreupel. Ik bedoel, waar ik nou op loop is helemaal niks meer, maar ze zitten wel lekker. Ze zijn tot op de draad

versleten, maar ze doen tenminste geen zeer. *(hij doet de schoenen uit en geeft ze terug)* Evengoed bedankt.

ASTON: Ik zal kijken of ik nog wat voor u tegenkom.

DAVIES: Veel succes. Zo kan ik niet verder. Ik kan nergens naartoe. En uiteindelijk moet ik toch verder, iets voor mezelf vinden.

ASTON: Waar wou u heen?

DAVIES: Oh, ik heb meerdere mogelijkheden. Ik wacht tot het weer omslaat. *(pauze)*

ASTON: *(werkt verder aan de broodrooster)* Zou u... zou u hier willen slapen?

DAVIES: Hier?

ASTON: U kunt hier slapen, als u wilt.

DAVIES: Hier? Nou, dat weet ik niet. *(pauze)* Voor hoelang?

ASTON: Tot u... iets voor uzelf heeft.

DAVIES: *(gaat zitten)* Ja... maar dat...

ASTON: Tot u uzelf op orde heeft.

DAVIES: Ja, iets voor mezelf... da's bijna zover... *(pauze)* Waar moet ik dan slapen?

ASTON: Hier. De andere kamers zijn... die zijn niet geschikt voor u.

DAVIES: *(staat op, kijkt rond)* Hier? Waar?

ASTON: *(staat ook op, wijst op de berg troep)* Daar achter staat een bed.

DAVIES: Oh, ja. Nou, dat komt goed uit. Nou, dat... weet je wat, misschien doe ik dat wel... tot ik mezelf op orde heb. Je hebt hier genoeg meubelair.

ASTON: Ja, die heb ik ergens gevonden. Het staat hier voorlopig. Ik denk, dat komt nog wel eens van pas...

DAVIES: Dat fornuis, doet-ie 't?

ASTON: Nee.

DAVIES: Wat doe ik dan als ik een kop thee wil?

ASTON: Niks.

DAVIES: Dat valt tegen. *(hij bekijkt de planken)* Ben je iets aan het bouwen?

ASTON: Misschien bouw ik een schuurtje in de tuin.

DAVIES: Timmermannetje? *(hij kijkt naar de grasmaaier)* Heb je een grasveld?

ASTON: Kijk maar. *(hij tilt de juten zak bij het raam op. Ze kijken naar buiten)*

DAVIES: Beetje verwilderd.

ASTON: Overwoekerd.

DAVIES: Wat is dat, een vijver?

ASTON: Ja.

DAVIES: Heb je vissen?

ASTON: Nee. D'r zit niks in. *(pauze)*
DAVIES: Waar ga je dat schuurtje zetten?
ASTON: *(draait zich om)* Ik moet eerst de tuin leeghalen.
DAVIES: Daar heb je een tractor voor nodig.
ASTON: Ik krijg het wel voor elkaar.
DAVIES: Lekker timmeren.
ASTON: *(staat stil)* Ik werk graag... met m'n handen. *(Davies pakt het boeddhabeeld op)*
DAVIES: Wat is dit?
ASTON: *(pakt het en bekijkt het)* Dat is een boeddha.
DAVIES: Dat zal wel.
ASTON: Nee, echt. Ik vond het wel mooi. Ik heb 'm ergens gevonden in een... in een winkel. Het sprak me wel aan. Ik weet niet waarom. Heeft u iets met boeddha's?
DAVIES: Nou, ja... die zijn wel goed, toch?
ASTON: Ja, ik was er heel blij toen mee ik 'm had. Hij is mooi gemaakt. *(Davies kijkt onder de gootsteen)*
DAVIES: Dit is zeker het bed?
ASTON: *(loopt naar het bed)* We halen dat allemaal weg. De ladder kan onder het bed. *(ze doen de ladder onder het bed)*
DAVIES: *(wijst op de gootsteen)* En wat doen we hiermee?
ASTON: Die kan er ook nog wel onder.
DAVIES: Ik zal je even helpen. *(ze tillen hem samen)* Hij is wel zwaar, hè?
ASTON: Hier onder.
DAVIES: Gebruik je 'm nog ergens voor?
ASTON: Nee. Hij moet weg. Toe maar. *(ze zetten de gootsteen onder het bed)*
ASTON: D'r is een wc op de overloop. Daar is ook een wasbak. Deze spullen kunnen allemaal daar naartoe. *(ze pakken de kolenkit, het winkelwagentje, de grasmaaier en de lades en zetten die tegen de linkermuur)*
DAVIES: *(stopt)* Je hoeft hem toch niet te delen, hè?
ASTON: Wat?
DAVIES: Ik bedoel, je hoeft die toilet niet te delen met die zwarten?
ASTON: Die wonen hiernaast.
DAVIES: En die komen hier niet naar binnen? *(Aston zet een lade tegen de muur)* Want, ik bedoel... laten we eerlijk wezen... *(Aston gaat naar het bed, blaast het stof eraf en schudt de deken op)* Heeft u een blauwe koffer gezien?
ASTON: Blauwe koffer? Ja, hier. Bij het tapijt. *(Aston gaat naar de koffer, doet die open, haalt er een laken en een kussen uit en legt die op bed)*

DAVIES: Dat is een mooi laken.

ASTON: De deken zal wel een beetje stoffig zijn.

DAVIES: Geen probleem. *(Aston gaat staan, pakt z'n tabak en begint een sigaret te draaien. Hij loopt naar z'n eigen bed en gaat zitten)*

ASTON: Hoe staat u er financieel voor?

DAVIES: Oh, ja... nou, kijk... eerlijk gezegd... ik zit een beetje krap. *(Aston haalt wat munten uit z'n zak, zoekt er in en geeft Davies vijf shilling)*

ASTON: Hier heeft u wat.

DAVIES: *(pakt het geld aan)* Dank je, dank je. Hij is fijn. Ik zat net een beetje krap. Voor die laatste week werken heb ik niks gekregen. Dus zo sta ik ervoor, dat is het. *(pauze)*

ASTON: Ik kwam laatst in een café. Ik bestelde een Guinness. Gaven ze me zo'n dik glas. Ik ben gaan zitten, maar ik kon het niet drinken. Ik kan geen Guinness drinken uit een dik glas. Ik kan alleen drinken uit een dun glas. Ik heb een paar slokken genomen, maar ik kreeg het niet op. *(Aston pakt de schroevendraaier en begint in de stekker te porren)*

DAVIES: *(met veel gevoel)* Als het weer nou maar eens omsloeg! Dan kon ik naar Sidcup!

ASTON: Sidcup?

DAVIES: Met dat pokkenweer kan ik toch niet naar Sidcup? Met zulke schoenen?

ASTON: Waarom wilt u dan naar Sidcup?

DAVIES: Daar liggen m'n papieren! *(pauze)*

ASTON: Uw wat?

DAVIES: Daar liggen m'n papieren! *(pauze)*

ASTON: Wat doen die in Sidcup?

DAVIES: Ze liggen bij iemand die ik ken. Daar heb ik ze achtergelaten. Begrijp je? Dan kan ik bewijzen wie ik ben! Ik kan nergens naartoe zonder die papieren. Dan kan ik laten zien wie ik ben. Begrijp je? Zonder die papieren zit ik vast.

ASTON: Waarom dan?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto